

РЕШЕНИЕ

№ 6856

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7065** по описа за **2023** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на П. К. К. срещу Решение № 2252/14.05.2023 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 247/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 93 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 5588220/21.10.2021 г., издаден от СДВР. С жалбата е оспорено и Определение № 1890/08.06.2023 г., с което постановеното решение е допълнено в частта за разноските, като П. К. е осъден да заплати в полза на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

С посоченият електронен фиш на П. К. К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е незаконосъобразно. Твърди се, че П. К. К. не е управлявал МПС на посочената в електронния фиш дата и не е извършил нарушението, за което е санкциониран. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с който решението на СРС да бъде отменено. Искане се и определението, с което е допълнено постановеното решение в частта за разноските да бъде отменено. Претендира се адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от

адв. В., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата за две съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба не се представлява

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 21.10.2021 г. в 13.05. часа П. К. К. е управлявал товарен автомобил „С. Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]до № 74 (бензиностанция „Л.“) с посока на движение от ул. „И. Д.-Куклата“ към [улица]. Скоростта на движение на МПС била установена с техническо автоматизирано технически средство АТСС С. М2.

Към момента на извършване на нарушението товарният автомобил е бил собственост на „Енерго-про Варна“ ООД, като от пълномощник на законния му представител е подадена декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, като е посочено лицето, управлявало МПС - П. Б. К..

Издаден е Електронен фиш серия К № 5588220/21.10.2021 г. на П. К. К..

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че с издадения електронен фиш законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на П. К. К..

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на 20.06.2023 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 19.06.2023 г./вх. № 172814/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11

ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити - данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане.

Процесният електронен фиш е издаден след като от пълномощник на законния представител на дружеството-собственик на МПС е била подадена декларация по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, поради което в него вместо законния представител на дружеството-собственик като нарушител е следвало да бъде посочено лицето, управлявало МПС съгласно декларацията.

Касационният състав приема за основателно направеното в касационната жалба възражение, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на П. К. К., защото не са налице никакви доказателства, че той е управлявал процесния товарен автомобил на 21.10.2021 г. в 13.05 часа.

От подадената декларация на 17.01.2022 г. (вх. № УРИ-3927) по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е видно, че на посочената в електронния фиш дата - 21.10.2021 г., товарен автомобил „С. Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил управляван от П. Б. К., с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4. Към декларацията е представено и копие от свидетелството за управление на МПС, с №[ЕИК], издадено на П. Б. К. с ЕГН [ЕГН].

От съдържанието на процесния електронен фиш е видно, че същият е издаден на П. К. К. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. 2, ет. 6, ап. 16, т.е. в случая е санкционирано лице, което според собственика на МПС, не го е управлявало на посочената във фиша дата.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява неправилно и незаконосъобразно постановено, поради което следва да бъде отменено, като бъде отменен и издаденият електронен фиш.

Следва да бъде отменено и Определение № 1890/08.06.2023 г., с което постановеното решение е допълнено в частта на разноските и П. К. К. е осъден да заплати в полза на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноски за две съдебни инстанции. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че процесуалното представителство е осъществено на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под

формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение, в случая – 400 лв. за всяка инстанция. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2252/14.05.2023 г. по нахд № 247/2023 г. на СРС, НО, 93 състав.
ОТМЕНЯ Определение № 1890/08.06.2023 г. по нахд № 247/2023 г. на СРС, НО, 93 състав.

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия К № 5588220/21.10.2021 г., издаден от СДВР, с който на П. К. К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат А. Г. В. с ЕГН [ЕГН], вписан в АК С. с личен № [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, сумата от 800 лв. /осемстотин/, представляваща адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Решението е окончателно.